

A apărut

și se găsește de vânzare la redacția noastră

Legea Timbrului

cu toate modificările aduse până în prezent cu deciziile comisiei timbrului și cu un index alfabetic aranjată de

I. MĂNESCU

președinte la Curtea de Apel Cluj.

Prețul 100 Lei.

BANCA CENTRALA

Intreprinderi industriale fondate și co-interesate :

Industria Sârmei — fabrică de cuie și sarmă în Ghiriș, gara Câmpia-Turzii ;

Fabrica de Sticlărie S. A. în Turda

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
S. A. SEDIUL CENTRAL CLUJ

Filiale: Alba-Iulia, Bistrița, Hateg, Sibiu, Turda.

Capital social 50 milioane, rezerve 20 milioane. depuneri 120 milioane

A apărut**Legea Contribuțiilor Directe**

cu instrucții oficiale, Dec. Com. Centrale și cu un index alfabetic, ediție aranjată de

I. Mănescu

președinte la Curtea de Apel Cluj

Comenzile se primesc la redacția noastră.

Prețul 130 Lei.

A apărut**Colecția de Legi și Regulamente**

(1 Ianuarie 1933-31 Dec. 1933)

Tomul XI

Partea I Legi

Ediția :

Consiliul Legislativ

București.

Imprimeria Centrala

1934.

George Sofronie,

Prof. la Facultatea de drept din Gradea

Securitatea internațională

Delapactul Societății Națiunilor din Iunie 1919 la Memorandum-ul Briand asupra organizării unui regim de Uniune federală europeană din 1 Maiu 1930.

Lei 100.

București 1933

Editura „Curierul Judiciar“

A apărut**BULETINUL LEGILOR**

care publică legile, regulamentele și instrucțiunile la câteva zile dela publicarea lor oficială sub direcțiunea

D-lui. I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Abonamentul 700 lei anual

Pentru magistrați și avocați 500 „ „

Platibil și în rate de minimum 50 lei

Administrația la Curtea de Apel Cluj

Jurisprudențe constituționale

Inalta Curte de Casație și Justiție, S. U.

Decizia No. 214/933. Președ. D. Volanschi, prim—preș.

Textele de lege din Ardeal prin care se da în competența Tribunalului de la reședința Curții de Apel, judecarea unor anumite procese carti in mod normal ar trebui judecate de alte Tribunale, nu sunt neconstituționale și nici nu au fost arogate că contrarii constituției.

Dispozițiunile din legea din 1913 care pedepsește ofensele aduse Regelui, nu se referă unui anumit suveran și ele sunt aplicabile și astăzi, ofenselor aduse M. S. Regelui României întregite, fiecă ele se referă la viața publică a sa, fie o viață sub particulare.

Având în vedere că prin deciziunea cu No. 268 din 1932 Camera de punere sub acuzare a Curții de Apel din Cluj a respins ca nefondată opoziția făcută de Laurențiu Oancea — recurentul de azi — contra ordonanței definitive cu No. 46—1932, prin care judecătorul de instrucție al Tribunalului Cluj, cabinetul II, declarase că există caz de urmărire contra recurentului pentru delictul prevăzut de art. 2 al. I și II din legea 34 din 1913, în vigoare în Ardeal, — prin aceea că în Iunie și Iulie 1932, cu ocaziunea propagandei electorale, prin cuvântările ținute în diferite comune din jud. Năsăud, a criticat activitatea M. S. Regelui în termeni jignitori și triviali.

Că, în sprijinul recursului făcut contra deciziei Camerii de punere sub acuzare numitul — pe lângă motivele de căsare cari au fost respinse ca nefondate de secțiunea III-a a acestei Inalte Curți prin decizia cu No. 1335 din 1933 — a formulat și motivele de neconstituționalitate reproduse mai sus.

Având în vedere, că atât înaintea Camerii de punere sub acuzare cât și în recurs recurentul a susținut în prim rând că Parchetul și judecătorul de instrucție de pe lângă Tribunalul Cluj nu erau competenți a cerceta și instrui, deoarece delictul ce i se impută a fost comis în circumscripțiunea Tribunalului Năsăud.

Că, această susținere a fost respinsă în baza art. 17 No. 4 al. II din legea din 1897 și art. 4 din legea XXXIV din 1913, în vigoare în Ardeal, cari dispun că delictele de ofensă a Suveranului sunt de competența Tribunalului dela Sediul Curții de Apel, în speță Tribunalului Cluj.

Având în vedere că, prin motivul I și II mai sus expuse, recurentul susține că art. 17 și 4 din sus zisele legi ar fi contrare art. 101 din Constituțiune și că ele au fost desființate de drept prin ultimul aliniat al art. 137 din Constituțiune.

Având în vedere că, art. 101 din Constituțiune dispune că nici o jurisdicțiune nu se poate înființa decât prin puterea unei anumite

legi. Comisiuni și Tribunale extraordinare nu se pot crea sub niciun fel de numire și sub niciun fel de cuvânt în vedere unor anume procese, fie civile, fie penale, sau în vederea judecării unor anume persoane.

Considerând că, dacă art. 17 No. 4 al. II din legea din 1897 și art. 4 din legea din 1913, în vigoare în Ardeal, prescriu că delictele de ofensă a Suveranului se judecă de Tribunalul de la Sediul Curții de Apel, prin aceste dispozițiuni nu se contravine întru nimic principiilor cuprinse în art. 101 din Constituție, deoarece o atare jurisdicțiune este înființată prin lege, legea de organizare judecătorească, cu acelaș fel de magistrați, recrutați în aceleași condițiuni prevăzute de legea de organizare judecătorească pentru toate Tribunalele din țară și acest Tribunal este o jurisdicțiune, nu limitată la judecarea numai a anumite procese sau persoane — ceeace oprește art. 101 — ci o jurisdicțiune cu caracter general, competente a judeca toate infracțiunile de aceeași natură, indiferent de persoana care le-ar comite.

Că, prin urmare, nefiind vorba de un tribunal extraordinar în sensul art. 101 din constituție, dispozițiunile de mai sus din legile din 1897 și 1913 nu sunt contrarii Constituțiunii și în asemenea condițiuni nu se poate susține că ele au fost abrogate prin art. 137 ultimul aliniat, conform căruia se consideră desființate din ziua promulgării Constituției, ceeace — după cum s'a arătat — nu este cazul în speță.

Având în vedere că, prin motivele III și IV recurentul susține că legea din 1913 nu mai poate fi azi aplicabilă, ea prevăzând pedepse numai pentru ofensele aduse fostului rege a Ungariei; că puterile Regelui fiind limitate prin art. 88 și 91 din Constituție nu pot fi pedepsite ofensele privitoare la viața sa privată, ca în speță, și că, în consecință, legea în discuțiune fiind contrară Constituției, ar fi fost desființată prin art. 137 din constituție.

Având în vedere că, legea din 1913 prevede pedepse pentru ofensele aduse „Regelui“, sau criticarea în mod ofensator a actelor sale și pentru acțiunile sau mișcările începute pentru suprimarea „Instituțiunii Regatului“.

Considerând prin urmare, că această lege nu prevede, cum în mod inexact susține recurentul, că ea este aplicabilă numai unui anumit Suveran, și deci față de termenii generali ai legii nu se poate susține că ea ar fi inaplicabilă ofenselor aduse M. S. Regelui României întregite când faptul a avut loc într'o parte a țării unde această lege este în vigoare.

Considerând că, dacă art. 88 din Constituție arată drepturile pe care le are Regele, iar art. 91 dispune că El nu are altă putere decât cele conferite prin Constituție, de aci nu se poate trage concluzia — arătată de recurent prin motivul IV — că, Constituția ar opri pedepsirea ofenselor privitoare la viața privată a Regelui.

Că, de altfel, art. 77 din codul penal în vigoare în Vechiul Regat, invocat de recurent, pedepsește, în general, ca și art. 2 din legea din 1913 în vigoare în Ardeal, atât ofensele privitoare la viața publică, cât și pe cele referitoare la viața privată a M. S. Regelui, iar nu numai pe cele dintâiu, cum în mod eronat susține recurentul.

Considerând că, art. 137 din Constituție dispune că se vor revizui toate codicele existente în diferite părți ale țării, spre a se pune în armonie cu Constituția și a se asigura unitatea legislativă, și că până la această unificare ele rămân în vigoare, cu excepțiunea dispozițiilor din legi, regulamente și orice alte acte contrarii constituțiunii, care sunt desființate.

Considerând că, în speță — după cum s'a arătat — dispozițiunile din legea din 1913 nu sunt contrarii nici unei dispozițiuni din Constituție.

Că, așa fiind și întru cât în ce privește ofensele contra Suveranului nu a intervenit până în prezent o lege de unificare, această lege urmează a-și avea aplicațiunea în Ardeal, conform art. 137 din Constituție.

Că, așa fiind și întru cât în ce privește ofensele contra Suveranului nu a intervenit până în prezent o lege de unificare, această lege urmează a-și avea aplicațiunea în Ardeal, conform art. 137 din Constituție.

Jurisprudențe civile

Decizia No. 1606—1933. Președinte: C. V. Sandor Cons.

Prescripția acțiunii în daune bazată pe o crimă sau pe un delict. Distincțiune. Art. 1489. De când începe să curgă. Cheltuelile de înmormântarea victimei, intră în aceeași categorie cu daunile.

DELIBERAND,

Asupra recursului făcut de Ioan Molnar contra deciziunii No. C. I. 4099—27—1932, din 1 Martie 1933 a Curții de Apel din Cluj, dată în cauză cu Borbely Samoilă senior și Borbely Samoilă junior.

Având în vedere, deciziunea atacată cu recurs din care se constată că reclamantul Ioan Molnar a intentat acțiune, înaintea tribunalului Turda contra pârâților Borbely Samoilă senior și Borbely Samoilă junior, pentru plata sumei de 121.600 lei capital și accesorii, reprezentând dauna suferită de reclamant în urma faptului săvârșit de Borbely Samoilă junior, fiul pârâtului I care în ziua de 5 Octombrie 1925, din imprudență a împușcat pe fiul reclamantului de 11 ani, care a și decedat, fapt stabilit și sancționat prin sentința penală No. 1950—1925 a Tribunalului Turda și confirmată de Curtea de Apel din Cluj, reclamantul fiind îndrumat să-și formuleze pretențiunile de daune, pe cale civilă.

Că, Tribunalul respingând ca prescrisă acțiunea, reclamantul a făcut apel la Curtea de Apel din Cluj, care prin deciziunea supusă recursului de față, l-a respins ca nefondat, confirmând sentința dată de prima instanță.

Că, spre a ajunge la această soluțiune, Curtea de Apel constată și motivează că conform art. 1489 c. c. a. pretențiunile de daune se prescriu în termen de trei ani de când a luat știre despre daună cel păgubit, dacă însă dauna nu este cunoscută sau dacă este cauzată prin crimă, dreptul de acțiune se prescrie după treizeci de ani.

Că în speță, continuă Curtea, prin sentința penală rămasă definitivă, **faptul săvârșit de pârât a fost calificat definitiv ca delict prin imprudență și prin urmare acțiunea de daune izvorâtă dintr'un asemenea fapt conform textului de lege sus citat, se prescrie în timp de 3 ani de când a luat la cunoștință cel păgubit.**

Că, dela data de 23 Decembrie 1925, când a fost pronunțată sentința penală și când reclamantul a fost îndrumat pe cale civilă spre a-și formula pretențiunile sale de daune, și până la data de 20 Mai 1930, când a introdus acțiunea civilă de față, în desdăunare, au trecut mai mult ca trei ani și deci ea fiind prescrisă, bine a fost respinsă ca atare de Tribunal.

Că, în ce privește obiecțiunea pârâților că acțiunea în daune cauzată prin crimă, conform art. 1489 c. c. a. prescrie în termenul de 30 ani și că codul civil nu face deosebire între crimă și delict așa că în speță fiind vorba de o daună cauzată prin delict, urma ca acțiunea să se prescrie tot în termen de 30 ani, Curtea găsește că această teză este greșită deoarece nici codul civil nici cel penal nu pun în aceeași categorie crima cu delictul săvârșit prin imprudență, pe care le tratează în capitale și cu urmări și sancțiuni deosebite și deci este logic și natural ca crima, infracțiune intenționată, să aibă alte urmări și după codul civil.

Având în vedere că această soluțiune este criticată prin motivele de casare, prin care recurentul susține că Curtea de Apel prin decizia atacată a săvârșit o violare și o greșită interpretare a art. 1489 c. c. a. cum și omisiune esențială și exces de putere, prin aceea că fără să țină seamă de spiritul legii, de intențiunea legiuitorului precum și de împrejurările în care au fost redactate dispozițiunile art. 1489 c. c. a. a respins acțiunea ca prescrisă bazată numai pe faptul că pârâtul II a fost condamnat pentru delict prin imprudență; că interpretarea dată de instanțele de fond art. 1489 c. c. a. este fundamental greșită deoarece înțelesul cuvântului crimă trebuie luat în timpul modificării codului civil austriac căci în epocă redactării art. 1489 c. c. a. în penal era împărțirea bipartită a infracțiunilor adică pe de o parte erau contravențiunile iar pe de altă parte delictul și crimele, aceste două din urmă formând o singură categorie; că prin art. 1489 legiuitorul se

referă la aceste două categorii de infracțiuni iar nu numai la categoria crimelor propriu zise.

Că de asemenea, Curtea de Apel a omis să constate când recurentul a luat la cunoștință că sentința penală a rămas definitivă și în acest caz nu i se poate opune prescripțiunea întrucât el era obligat să aștepte rezultatul procesului penal și apoi să pornească acțiunea civilă de despăgubiri.

Că, instanțele de fond au săvârșit exces de putere deoarece i-s-au respins acțiunea în întregime deși cheltuelile efective de înmormântare a fiului său nu intră în categoria celor prevăzute de art. 1489 c. c. a.

Considerând că, art. 1489 c. c. a. prevede că orice acțiune în desdăunare se stinge în termen de trei ani, socotiți din momentul, în care partea lezată a cunoscut paguba lor dacă paguba nu i-a fost cunoscută sau dacă a fost urmarea unei crime, acțiunea în desdăunare se stinge numai după treizeci de ani.

Considerând că, din acest text de lege rezultă că în legătură cu acțiunile în desdăunare, izvorâte din infracțiuni, numai acelea se prescriu în termen de 30 ani, cari sunt urmarea unei crime.

Că, în cazul însă când acțiunea în daune naște dintr'un delict, ea se prescrie în termen de 3 ani, socotiți dela data când paguba a fost cunoscută părții lezate.

Că, a decide în sensul susținut de recurent este a nu face nici o distincție între crimă și delict, cum și între urmările din punct de vedere juridic al acestora ce face este inadmisibil și nu putea fi nici în intențiunea legiuitorului.

Că, prin urmare în speță faptul, din care naște prezenta acțiune în daune, fiind stabilit și definitiv calificat de instanța penală, ca delict prin imprudență, conform textului de lege sus citat, acțiunea se prescrie în termen de trei ani așa cum bine și fără violarea legii a stabilit instanța de fond și deci motivul I este nefondat.

Că, în ce privește motivul II și acesta este nefondat, căci Curtea de fond stabilind ca dată dela care curge prescripțiunea, ziua de 23 Decembrie 1925 când a fost pronunțată sentința penală, prin care recurentul a fost definitiv îndrumat să-si formuleze pretensiunile în daune pe cale civilă, n'a săvârșit omisiune esențială, cum gresit prezintă recurentul.

Că, de asemenea este nefondată și partea II-a a acestui motiv, căci cheltuelile făcute de recurent pentru înmormântarea fiului său, înmormântat de pârâtul II sunt și ele daune, cari intră în aceeași categorie a celor prevăzute de art. 1489 c. c. a. și prin urmare și acestea se prescriu în termen de trei ani așa că cu drept cuvânt și fără exces de putere, au fost și ele înglobate printre celelalte daune cerute de recurent.

Că, deci toate motivele fiind nefondate recursul urmează a fi respins.

Jurisprudențe comerciale

Curtea de Apel, Cluj Secția II.

Decizia No. C. II. 35/5/933. Președinte: Dr. I. Papp.

Cumpărare pe încercate. La cumpărare pe încercate cumpărătorul e dator a declara fără a fi somat dacă reține sau nu marfa, și să o restituie îndată întrucât nu o reține, căci dacă nu se pronunță asupra acceptării, sau refuzării în termenul stipulat uzual, sau după invitațiunea vânzătorului, marfa se consideră de acceptată.

DECIZIUNE:

Curtea respinge recursul și obligă pe pârât să plătească reclamantei în termen de 15 zile sub sancțiunea execuției silite 2400 lei spese de recurs.

MOTIVE:

În contra sentinței tribunalului pârâtul a făcut recurs în casare cerând pe lângă casarea sentinței respingerea acțiunii cu cheltueli de judecată, apel și recurs.

Că motive de recurs a invocat violarea normelor de drept material prevăzute de art. 1053, C. C. A. 336 C. C. A. precum și acelor privitoare la mandat și negotiorum gestor pentru stabilirea existenței actului de cumpărare, pentru greșita calificare a actelor soției pârâtului și pentru greșita calificare a situației de drept a reclamantului, exces de putere, omisiune esențială, violarea art. 269, 270, 275, 376 P. c.

Reclamanta a cerut respingerea recursului ca nefondat.

Având în vedere că, instanțele de fond au stabilit în fapt pârâtul în toamna anului 1927 a comandat dela firma reclamantă prin reprezentantul casei Ford Pery Poruțiu un plug marca „Zach“ cu acea că întrucât corespunde îl menține pentru el, că plugul a fost trimis în luna Noemvrie 1927 pe adresa pârâtului, însă pârâtul n'a achitat prețul de cumpărare al plugului ce a fost stipulat în suma de 220 dolari U. S. A. din care motive au ajuns la concluzia că acțiunea reclamantei pentru plata pretului de cumpărare este fondată și ca atare trebuia admisă.

Că pentru a ajunge la aceasta soluție au motivat că conform depozitiei martorului P. P. plugul a fost cumpărat dela firma reclamantă, deci aceasta este în raport de drept cu pârâtul C. A. V., că vânzarea s'a făcut pe încercate și pârâtul fiind somat în 2 rânduri dacă ține plugul, sau nu și nefăcând nici o declarație, vânzarea a devenit perfectă, că soția pârâtului în baza încredințării avute dela sotul său la 19 Iulie 1929 a comunicat reclamantei că menține plugul, că actele făcute de soția pârâtului pot fi considerate și ca o gestiune de afaceri, cari obligă pe pârât că pretul de cumpărare n'a fost exceptat de pârât, că s'a ordonat ascultarea acestuia sub jurământ, dar nu s'a prezentat pentru care motiv s'a considerat aceasta absen-

țã ca o recunoaștere tacită a mandatului dat soției sale pentru cumpărarea plugului.

Având în vedere că din depoziția martorului P. P. rezultă că pârâtul a cumpărat un plug dela firma reclamantă cu condiția că-l va plăti dacă va fi bun, iar în cazul contrar îl va trimite înapoi, văzând și corespondența dela dosar, bine instanțele de fond au stabilit în fapt, că între părți a intervenit un acord privitor la vânzarea unui plug, deci reclamanta cu pârâtul este în raport de drept și astfel motivele de recurs întemeiate pe exces de putere și eroare grosieră de fapt sunt nefondate.

Având în vedere că cumpărarea se consideră încheiată pe încercate dacă se dă dreptul pentru cumpărător de a o accepta după ce a încercat mărfurile. Considerând că, în speța actuală s'a încheiat cu condițiunea dependentă de voința pârâtului de a primi plugul dacă va fi bun, astfel bine instanțele de fond a stabilit că cumpărarea plugului s'a făcut pe încercate.

Considerând că, conform jurisprudenței la cumpărare pe încercate cumpărătorul e dator a declara fără a fi somat dacă reține sau nu marfa, și să o restituie îndată întrucât nu o reține, căci dacă nu se pronunță asupra acceptării, sau refuzării în termenul stipulat, uzual, sau după invitațiunea vânzătorului marfa se consideră de acceptată.

Considerând că din întreaga corespondență dela dosar precum și din depoziția martorilor S. F. și I. N. rezultă că plugul a fost trimis pârâtului și că cu acesta s'a și arat, astfel bine s'a constatat de instanțele de fond că plugul a ajuns în posesiunea pârâtului. Considerând că atât în toamna anului 1927, cât și în primăvara anului 1928 pârâtul a avut posibilitate de a-l încerca dacă este bun sau nu și a comunica reclamantei dacă-l reține ori nu, considerând însă că reclamanta prin scrisorile din 10 Ian. 1928 și 30 Martie 1928 a provocat pe pârât să se declare dacă menține sau nu plugul, la cari pârâtul n'a dat nici un răspuns, ci numai după un an la 8 Ian. 1929 a comunicat reclamantei că plugul îl va încerca în primăvara anului 1929 și dacă nu va corespunde atunci nu-l reține fapte reținute de tribunal, astfel tribunalul a aplicat norme de drept material corespunzătoare atunci când a stabilit că vânzarea a devenit perfectă cu atât mai vârtos că obligațiunea pârâtului a fost de a încerca plugul cel mult în primăvara anului 1928 și a-l pune la dispoziția reclamantei îndată ce a constatat că nu e corespunzător, ori pârâtul repronunțându-se la timp și restituind plugul la firma Perry numai după 1 $\frac{1}{2}$ —2 ani, se consideră că l'a acceptat.

Având în vedere că tribunalul bine a constatat că soția pârâtului a procedat din încredințarea soțului său întrucât pârâtul deși citat pentru a fi ascultat sub jurământ nu s'a prezentat, că la stabilirea faptelor ținând seamă de întregul material al probațiunii și arătând

și motivele cari au produs convingerea, a satisfăcut și cerințelor prevăzute de art. 270 P. c.

Având în vedere că conform corespondenței dela dosar și depoziției martorului P. P. vânzarea s'a făcut de firma reclamantă în numele ei propriu și nu în calitate de mandatar și ca atare poate pretinde prețul de cumpărare, astfel împrejurarea că reclamanta ar fi numai mandatară firmei Zack nu e esențială, în consecință deși Tribunalul nu s'a pronunțat asupra acestei aserțiuni a pârâtului, nu a săvârșit omisiune esențială.

Pentru aceste considerente recursul e nefondat și ca atare a trebuit respins conform dispozitivului.

Cheltueli s'au acordat conform art. 508, 543 p. c.

9 Mai 1933.

Președinte: **Dr. Ioan Papp.**

Raportor: **Dr. Ioan Mureșan.**

NOTA. Din dispozițiunile art. 359 C. Com. Ard. — în speța judecată de Curte fiind vorba de o vânzare comercială, — rezultă, că vânzarea pe încercate este prezumată de a fi făcută sub condițiunea suspensivă și că deci vânzarea va fi definitivă, dacă lucrul, obiect al contractului, va fi acceptat de cumpărător.

Dacă, într'adevăr, realizarea vânzării, consimțită cu modalitatea încercării depinde de voința cumpărătorului, oare la o astfel de vânzare părerea cumpărătorului, în privința însușirilor obiectului cumpărării este discreționară, iar vânzătorului îi este închisă calea ori cărei opuneri voinței suverane a cumpărătorului?

În doctrina franco-română părerile sunt împărțite, căci unii autori socotesc, că totul se reduce la o chestiune de fapt și anume de a se descoperi intențiunea părților contractante; iar alții susțin, că vânzătorul poate fi primit de a dovedi că refuzul cumpărătorului este nejust, putându-i-se admite de ex. proba cu experți pentru a se stabili, că lucrul are în realitate calitățile cerute pentru uzajul la care este destinat.

Cred, însă, că nu numai în legiuirea civilă și comercială din Ardeal, dar și în cele din Vechiul Regat, trebuie să decidem, că de regulă cumpărătorul într'o vânzare pe încercate, este suveran pe voința sa de a accepta ori de a refuza obiectul oferit, căci din nici un text de lege nu reese că vânzătorul are dreptul să cenzureze împrejurările, ce pot fi multiple, și cari ar determina pe cumpărător să consimtă la desăvârșirea vânzării.

Aceasta părerea se sprijină pe tradiția romană și este conformă legiuirilor mai noi, căci art. 495 din Cod. civ. German, care tratează vânzarea pe încercate, zice:..... „aprobarea cumpărării obiectului este lăsată la plăcerea cumpărătorului“, iar art. 269 din Codul federal al oblig., reproduce aceiași dispoziție.

Este adevărat că doctrina ne arată că se pot ivi circumstanțe ce impun o derogare la regula de mai sus, și în acele cazuri, judecătorul poate fi ținut să constate în fapt, că însuși cumpărătorul a

înțeles să-și limiteze voința, cum ar fi în ipoteza în care părțile au convenit, că încercarea să-serve numai ca mijloc de a se dovedi, că lucrul vândut întrunește calitățile voite de părți.

Bine înțeles, că în asemenea caz, este locul să se precizeze adevărata intențiune a contractanților, și într'o asemenea ipoteză, vânzătorul poate fi primit să probeze, că refuzul cumpărătorului este injust, deoarece obiectul se găsește în condițiunile contractate.

La drept vorbind, această din urmă ipoteză arătată de un număr de autori, ca o variantă a regulii enunțate, după părerea noastră mai curând poate fi considerată, nu ca o vânzare pe încercate, ci ca o vânzare pură și simplă, cu o modalitate stipulată în privința verificării obiectului vânzării în momentul predării.

De sigur, că în speța ce adnotăm, instanțele de fond atunci când au calificat contractul în care părțile stipulează „că (plugul) îl va plăti dacă va fi bun” ca o vânzare pe încercate, au avut în vedere și alte împrejurări, și cari toate au putut determina instanța de casare să mențină calificarea actului juridic.

Mai departe, Curtea primește constatarea că plugul, obiectul vânzării, a fost predat cumpărătorului spre încercare pe care, acesta, l-a ținut timp de aproape doi ani, făcând arături, și că totdeauna vânzătorul a somat pe cumpărător să-și manifeste voința referitor la acceptarea lucrului. În fine Curtea conchide că din tăcerea cumpărătorului la somațiunea primită cum și din faptele ulterioare reese o acceptare tacită.

În privința aceasta, art. 360 C. Com. Ard. derogând la dispozițiunile art. 1082 C. Civ. Austr., prevede că în primul rând este deciziv termenul convenit de părți pentru efectuarea încercării, iar în lipsa convențiunei, cumpărătorul este ținut să se pronunțe asupra acceptării într'un termen impus de un uz constant, ori după invitațiunea vânzătorului, care, bine înțeles, i-a acordat un timp rațional, pentru încercare și pentru a se pronunța.

Totusi nu poate fi dubiu, că faptul cumpărătorului de a reține lucrul și de a perfecta vânzarea poate rezulta din fapte concludente din care să reiasă lămurit voința lui să dea vânzării caracterul definitiv. Codul civil German prin art. 496 este formal în privința aceasta, căci prevede categoric aceasta situațiune și dispune: „Dacă lucrul s'a predat cumpărătorului în scop de încercare sau cercetare, atunci tăcerea sa se consideră ca aprobare”.

De aceea Curtea printr'o bună aplicare a legii a decis că într'o vânzare pe încercat aprobarea obiectului supus încercării din partea cumpărătorului poate rezulta și în mod tacit.

Al. Ulvianu

Președinte la Curtea de Apel Cluj.

Jurisprudențe procedurale

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 1341/933. Președinte: T. Magheru, consilier

Cărți funduare. Acțiuni de radiere, opoziție și reclamațiuni. În ce termen pot fi introduse pentru a-și produce efecte față de terțele persoane cari în interval au dobândit drepturi tabulare.

Potrivit art. 8, al. 2, din legea XXIV 1892, în cazurile prevăzute de art. 2 din aceeași lege, acțiunile de radiere, opozițiile și reclamațiile, pentru a-și produce efectul și față de terțele persoane, cari au dobândit între timp drepturi tabulare, pot fi introduse de către cei interesați în termen de 2 luni dela înmânarea decizului de intabulare în baza posesiunii faptice; iar de altfel, — adică dacă înmânarea nu s'a făcut — pot fi introduse în termen de 3 ani dela ziua când procesul-verbal, în baza căruia s'a făcut intabularea, a sosit la instanța de carte funduară.

Din dispozițiunile acestui text de lege rezultă că termenul de 2 luni curge dela comunicarea decizului de intabulare, iar dacă această comunicare nu s'a făcut atunci curge termenul de 3 ani dela sosirea procesului-verbal, în baza căruia s'a făcut intabularea, la instanța de c. f., numai în ce privește interesele terțelor persoane, dobânditoare de drepturi tabulare, iar nu și în ce privește interesele achizitorilor direcți.

Prin urmare, atunci când decizul de intabulare nu a fost comunicat și când nu este vorba de interesele terțelor persoane, dobânditoare de drepturi tabulare, ci de interesele achizitorilor direcți, opoziția, introdusă înainte de comunicarea decizului de intabulare, urmează să fie considerată ca introdusă în termen.

Intrucât, în speță, se constată din încheierea atacată cu recurs că decizul de intabulare nu a fost comunicat recurentei și nu se constată că ar fi vorba de interesele terțelor persoane, dobânditoare de drepturi tabulare, opoziția făcută înainte de comunicare, era în termen și astfel tribunalul nu putea confirma încheierea primei instanțe, prin care s'a respins acea opoziție, decât numai prin violarea art. 8, al. 2 din legea XXIX:1892.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 1147/933. Preș. Eug. Bănesen

Cărți Funduare. Prenotare pe baza unui livret de depuneri la o bancă. Admisibilitate.

Prin scrisoare de obligațiune înțelegându-se actul care constată o obligațiune, adică suma datorită, urmează că un livret de depunere din partea unei bănci trebuie considerat ca atare, căci el nu este decât actul, care constată suma pe care Banca emitentă o datorează deponentului.

Prin urmare în speță prenotațiunea cerută

de intimat fiind bazată pe un libret de depunere, bine tribunalul a admis cererea de prenotare în C. F. făcând prin aceasta o bună aplicațiune a dispoz. art. 88 Reg. C. F.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.

Decizia No. 557/933 Preș. Const. Rătescu Preș.

Competința ratione loci pentru executarea sentințelor arbitrale. Nu e exclusivă. Art. 787 pr. civ. ard. Art. 32 Leg. LIV:1912.

Partea câștigătoare într'un arbitraj cere executarea sent. arbitrale la trib. Timiș-Torontal, contra debitorilor nedomiciliați în circumscripția acestui tribunal. Debitorii fac la acest tribunal cerere de anularea sentinței arbitrale și de suspendarea executării, fără a ridica vre-o excepțiune de incompetința tribunalului. Această chestiune fiind ridicată din oficiu, C. de apel decide că în baza art. 32 leg. LIV:1912 (pentru punerea în aplicare a procedurii civile), competența ratione loci pentru executarea sentințelor arbitrale este exclusiv aceea a domiciliului debitorilor urmăriți și deci anulează formele de executare făcute la trib. Timiș-Torontal. Recursul a fost admis.

Art. 32 din legea LIV:1912 prin care se stabilește cari instanțe sunt competente a ordona executarea diferitelor titluri executorii, dispune, că dela acele reguli sunt exceptate sentințele comisiunilor de arbitri în privința cărora face trimitere la art. 787 proc. civ.

Rațiunea acestei trimiteri nu e alta de cât aceea, că legiuitorul ocupându-se cu fixarea normelor generale în materie de execuție silită, a găsit inutil să înglobeze și executarea sentințelor Camerilor de Arbitri în legea executivă, întrucât modul de executare a acestora se află pe larg arătate în art. 787 din pr. civ. sub titlul XVII, unde se găsește sediul materiei în tot ce privește procedura înaintea Comisiunilor de Arbitri și executarea sentințelor arbitrale.

Potrivit art. 787 pr. civ. sunt în drept a executa sentințele comisiunilor de arbitri acele instanțe cari în lipsa unui compromis sunt competente conform dreptului comun.

În lipsa unui text, care să stabilească lămurit o competență exclusivă, sunt aplicabile normele generale de procedură civilă, potrivit cărora părâtul este obligat a ridica „în limine litis” excepțiunea de incompetință relativă.

Așa fiind, și cum în speță se constată că recurenta introducând cererea de executare a sentinței arbitrale înaintea trib. Timiș-Torontal, intimata a consimțit să desbată cauza în fond fără să facă vre-o obiecțiune asupra necompetinței relative a tribunalului, urmează pentru considerațiunile de mai sus, că numita intimată nu mai putea invoca ulterior, în mod valabil excepția declinatorie, întrucât competența acelei instanțe necontestată în limine litis, era dobândită cauzei.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Dec. No. 1574—933 Preș. O. Băleanu Cons.

Art. 24 din legea Curții de Casație. Recurs inadmisibil. Hotărîre nedesăvârșită. Anulând încheierea prin care tribunalul a suspendat desbaterea procesului și trimițând cauza spre a fi judecată în fond, Curtea de apel, a dat o hotărîre prin care nu s'a desinvestit de judecarea cauzei. Numai în cazul când Curtea ar fi confirmat încheierea tribunalului ar fi admisibil recursul.

DELIBERAND,

Asupra incidentului de inadmisibilitate a recursului ridicat de procuratorul intimatei bazat pe art. 24 din legea de organizare a acestei Inalte Curți.

Având în vedere că din deciziunea atacată cu recurs, se constată, că intimata „Firma Fii lui Nathan Nierenfeld” a chemat în judecată în fața Tribunalului Bistrița pe recurenta Banca de Credit S. A. din Bistrița pentru restituirea sumei de 194.879 lei cap. și acces. și aceasta din urmă în ședința dela 14 Noembrie 1932 cerând suspendarea desbaterei pricinii în baza legii pentru modificarea legii asanării datoriiilor agricole, Tribunalul prin încheierea No. C. 585—25—1932 a suspendat desbaterea procesului.

Că în urma apelului făcut de intimată Curtea de Apel prin deciziunea supusă recursului a anulat încheierea atacată și a dispus ca Tribunalul să continue judecarea fondului.

Considerând, că potrivit art. 24 din legea Curții de Casație, ori de câte ori instanța de judecată a dat o hotărîre fără ca prin ea să fi rezolvat însăși fondul litigiului și să se fi desinvestit definitiv de judecata litigiului dedus în judecata sa, instanța a dat o hotărîre nedesăvârșită care nu poate să fie atacată cu recurs decât în cazurile excepționale anume arătate la art. 22 și 28 alin. II din legea Curții de Casație.

Considerând, că potrivit acestor norme și în condițiunile de fapt expuse mai sus, în speță, deciziunea atacată cu recurs nu constituie o hotărîre desăvârșită în sensul art. 24 din legea Curții de Casație, întrucât prin ea Curtea de Apel nu s'a desinvestit de judecata litigiului dintre intimată și recurentă, ci a statuat numai asupra chestiunii suspendării desbaterei disputând ca Tribunalul să procedeze mai departe la judecată, astfel că a rămas deschisă recurentei posibilitatea ca ulterior și odată cu fondul să ridice chestiunea suspendării desbaterei, pe care astăzi nu o poate deduce dintr'un recurs separat: că numai atunci, când în speță Curtea de Apel ar fi confirmat încheierea Tribunalului, în contra ei ar fi fost deschisă calea recursului, fiindcă în această ipoteză instanțele de fond s'ar fi desinvestit în mod complet de judecata litigiului.

Că, așa fiind și întrucât dar, decizia atacată cu

recurs, nu întrunește condițiunile unei hotărâri desăvârșite și nu este nici din acele hotărâri nedesăvârșite despre care tratează art. 22 și 29 al. II din legea Curții de Casație, **recursul de față este inadmisibil și cată a fi respins ca atare.**

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Dec. No. 1259—933 Preș. C. Crăciunescu Cons.

Termen pentru atacarea mandatului de plată cu excepțiuni. Data de când se calculează.

Având în vedere că în speță se constată din dosar și actele anexate la dânsul că pârâtului Ludovic Farkas i s'a înmănat mandatul de plată în ziua de 7 Martie 1929, astfel că, în baza textului enunțat era îndreptățit a înainta excepțiunile sale în termen de 3 zile dela înmânarea mandatului, adică până la 10 Martie 1929.

Că, această dată, căzând într'o Duminecă, termenul ultim era de 11 Martie 1929, când de fapt pârâtul a și înaintat excepțiunile sale în contra mandatului de plată Nr. 2077—1925, stare de fapt ce reesă din însăși dosarul, fiindcă se află înregistrat pe dosar întrarea excepțiunilor sale în ziua de 11 Martie 1929 sub Nr. vechiu de 2077—1925.

Că, faptul că, primul președinte al Tribunalului Cluj a repartizat dosarul spre judecare secției III-a, căreia a fost predat în ziua următoare, adică la 12 Martie 1929, la care dată secția III-a a înregistrat excepțiunile pârâtului sub un număr nou C. 417—1929, nu poate face pe acesta să decadă din drepturile sale, excepțiunile sale fiind înaintate și primite prin registratura generală în termenul prescris de lege.

Astfel fiind, Curtea de Apel, prin rea aplicare a legii și cu comiterea unei erori grosiere de fapt a stabilit ca stare de fapt, contrar conținutului dosarului, că pârâtul tocmai la 12 Martie 1929, adică întârziat, — a înaintat excepțiunile sale, în cauza fiind hotărâtor numai termenul când a înaintat Tribunalului excepțiunile sale la numărul vechiu și nu împrejurararea când au fost înregistrate de secția respectivă la care fiind împărțită cauza, a sosit dosarul, cu o zi întârziere.

Că, dar motivul de casare fiind întemeiat recursul urmează a se admite.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia No. 1074/1933. Președinte : C. Crăciunescu cons.

Când are loc calea de atac revizuire. Deosebierea între revizuire și recurs. Când Inalta Curte a evocat fond și a judecat, deciziunea sa este supusă căi de atac a revizuirii.

Având în vedere că, legiuitorul a instituit pe de o parte calea de retractare a revizuirii pentru a se putea în principal reveni asupra

erorilor de fapt săvârșite, involuntar de judecător, în judecăți cu caracter definitiv, iar calea recursului în casare, pentru a se corija erorile de drept săvârșite involuntar de judecător în judecata propriu zisă; că acesta fiind scopul revizuirii era firesc ca procedura civilă să deschidă această cale numai contra judecăților definitive urmate în fața instanțelor de fond; în adevăr ar fi un non sens ca o deciziune dată asupra unui recurs în casare să fie susceptibilă de a fi revizuită fiindcă pe această cale s'ar imputa acelei deciziuni dată în recurs, erori, într'o materie care n'a făcut obiectul preocupărilor sale, alta fiindu-i menirea ei; că, această soluție se menține chiar și pentru cazul când Inalta Curte, casând, uzează de dispozițiile art. 53 din legea sa organică și statuează în fond; astfel cum s'a întâmplat în speță, fiind că chiar și în această ipoteză ea nu face decât o simplă aplicațiune a legii la faptele constatate astfel cum rezultă din decizia instanței de fond.

Că soluția s'ar schimba într'o singură ipoteză în materie de contencios administrativ și anume atunci când Inalta Curte casând, în fond ar simți necesitatea facerii unor proceduri probatorii, astfel cum îi dă dreptul articolul 12 din legea contenciosului; că în atare ipoteză Inalta Curte instruește ea cauza și face oficiul de adevărată instanță de fond, care pronunță o judecată definitivă; că, numai în atare ipoteză — care nu este cea din speță — revizuirea ar fi admisibilă.

Jurisprudențe penale

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.

Decizia No. 4183/932 Președinte Const Rătescu Pres.

Calomnie. Denunțare calomnioasă. Distincțiune. Art. 2 legea amnestiei din 1929.

Legea amnestiei din 6 Iunie 1929, prin art. 2 exceptează dela beneficiul amnestiei, printre alte infracțiuni și denunțările și acuzațiunile calomnioase.

Prin cuvintele „denunțările” și „acuzațiunile calomnioase” legiuitorul a voit să înțeleagă numai acele calomnii aduse sub forma unei denunțări sau acuzațiuni în fața unei autorități, calomnii prevăzute de art. 298 cod. penal. ambii termeni de „denunțare” și „acuzațiune” fiind expres întrebuințați în legea amnestiei ca mai proprii înțelesului de plângere, în fata unei autorități publice, și mai potriviți textului art. 298 cod. penal vizat de legiuitor.

În adevăr, art. 298 cod. penal definește infracțiunea ce prevede astfel: acela care curoscând că „acuzațiunea” sa e mincinoasă face înaintea unei autorități publice „înscrisă denunțăriune” calomniatoare, deci se întrebuințează în acest text expresiunile acuzațiune și denunțare, ca cele mai potrivite cu ideea ce au

a o defini, e când art. 294 cod. penal definind calomnia simplă în public, nu întrebunțează nici unul din termenii de care s'a servit legiuitorul din 6 Iunie 1929 în legea amnestiei.

Numai cu violarea art. 2 din legea amnistiată și a art. 294 și 298 cod. penal, Curtea de Apel asimilând aceste delictе în totul distincte, respingând prin exces de putere cererea recurentului de a se constata amnestiat faptul de calomnie din art. 294 cod. penal, imputat lui, ca fiind amnestiat, urmează ca admițându-i-se recursul, să se caseze fără trimitere zisa deciziune, apărând pe recurent de orice pedeapsă.

CURTEA DE APEL CLUJ

No. P. I. 1047/1—1933. Președinția : I. Mănescu, pres

Corp delict. Confiscare. Infracțiune din neprevvedere sau imprudență. Art. 61 cod penal. Interpretare. Nu se poate confisca arma cu care s'a comis omor prin imprudență.

Sedința de Consiliu din 10 Iulie 1933.

CURTEA,

Asupra recursului recte apel — făcut de Ferdinand Kuck în contra jurnalului (decis) Tribunalului Cluj, S. III cu No. P. 1357—1932, prin care s'a dispus confiscarea în mod definitiv a unei arme de vânătoare cu două țevi calibru 16, fără marcă, fără cocose, aflate comdelict sub poziția No. 74—1932.

Având în vedere, că apelantul fiind pus sub inculpare pentru delictul de omor din imprudență, a fost condamnat definitiv prin sentința No. P. 1357 din 15 Octomvrie 1932 la amendă de 2000 Lei în baza art. 290 c. p. cu circumstanțele prevăzute de art. 92 c. p. pedeapsă pe care a executat-o prin plata amendei mai sus arătată.

Având în vedere, că fapta comisă de numitul, constă în aceia, că: în ziua de 1 Maiu 1932 pe când se afla la vânătoare în comuna Popești județul Cluj cu mai mulți prieteni, din neprevvedere sa trăgând două focuri cu arma, a ucis fără voie pe prietenul său Dr. Török Emeric medic din Cluj.

Că, în decursul cercetărilor faptei, s'a confiscat și arma cu care trăseseră acele două focuri, arma pe care chiar în ziua faptei i-o luase unul din prietenii de vânătoare anume Rudolf Frank temându-se să nu-și facă vre-un rău din cauza celor întâmplante.

Având în vedere, că prin sentința de condamnare Tribunalul n'a pronunțat nimic privitor la dispoziția de confiscare conform art. 61 c. p. așa cum prescrie art. 327 al. 2 lit. e Pr. p. referitor la conținutul sentinței; numai posterior, când Parchetul prin adresa No. 11239 din 5 Decembrie 1932 Tribunalul Cluj S. III pronunță confiscarea armei prin încheierea din 14 Februarie 1933, pe care Ferdinand Kuck o atacă prin recursul (apelul) de față.

Având în vedere, că art. 61 cod. p. prescrie în adevăr că obiectele cari au servit la săvârșirea crimei sau a delictului, dacă sunt proprietatea autorului sau complicei, se vor confisca.

Având în vedere, însă, că atât doctrina cât și jurisprudența dezvoltată în jurul art. 61 c. p. sunt categoric de acord că acest text trebuie interpretat numai în sensul că această confiscare se raporta numai la crimele și delictele intenționate iar nu și la infracțiunile comise prin imprudență, cum este cazul din speță.

În acest sens, a se vedea doctrina în cod. penal tom. I pag. 164—165 de autorul Edvi Iles Károly care stabilind că confiscarea prevăzută la art. 61 c. p. se referă numai la obiectele întrebunțate de autor și complicele cari intenționat le-au folosit în scopul comiterii cu voință a unei infracțiuni iar nu și la infracțiunile prin imprudență; acest autor ilustrează cu exemple susținerea sa și arată în acest scop că nici odată și nimeni nu s'a gândit să confişte o mașină (automobil) cu care din imprudență s'ar fi cauzat moartea cui-va; în aceasta privință exemplele sunt numeroase și nu este necesar a se enumera.

În acelaș sens s'a pronunțat Curtea de Casație maghiară prin deciziile No. 12982—99 și decizia No. 7477 din 1907 aflată în colecția jurisprudenței Curiei Maghiare sub No. 277 din 1907; această deciziune este dată într'un caz analog cu specia prezentă, referindu-se la confiscarea unui revolver cu care se comiseseră infracțiune prin neprevvedere și imprudență.

În consecință, Curtea, interpretând textul art. 61 c. p. în sensul doctrinei și jurisprudenței stabilite mai sus, găsește, că în speță, aceste dispozițiuni nu sunt aplicabile.

Pentru aceste motive

DECIDE:

Admite apelul (recursul) și anulând încheierea Tribunalului dispune eliberarea armei apelantului.

Data azi, 10 Iulie 1933 în Camera de Consiliu a Curții.

Preș. ss. I. Mănescu, rap. ss. P. Rădulescu, vot. ss. Dr. O. Furnea, gref. ss. Dr. Dobocan.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.

Decizia No. 2226/932. Președinte : Gh. Rătescu.

Recursul în casare nu e admisibil pentru că s'a suspendat executarea pedepsei sau cu privire la despăgubiri.

DELIBERAND,

Asupra recursului declarat de lezatul Alexandru Josan contra deciziunii penale No. P. III. 499—1931 a Curții de Apel Cluj s. II-a, prin care reformându-se în parte sentința No. 2175—1931 a Tribunalului Hunedoara secția II-a, acu-

zatul Ilațiu Sasu a fost condamnat la 5000 lei amendă ca pedeapsă principală și 1000 lei amendă ca pedeapsă secundară în baza art. 1 și 3 al legii pentru apărarea onoarei, combinat cu art. 92 p. p. suspendându-se însă executarea pedepsei.

Având în vedere că recurentul declară că face recurs contra suspendării pedepsei și cu privire la despăgubirile acordate.

Considerând că din dispozițiunile art. 428 comb. cu art. 426 pct. 4 proc. pen. rezultă că recursul în casare se poate întemeia pe cauzele de nulitate prevăzute d art. 384 și 385 proc. pen. și prin care texte de lege nu se prevede că **recursul va putea fi declarat și din cauză că instanța a ordonat suspendarea executării pedepsei potrivit art. 1 din novela, sau cu privire la despăgubiri.**

Că, dar motivele de casare invocate urmează a fi socotite inadmisibile și în consecință recursul se respinge.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.

Decizia Nr. 1130/933. Președinte: Al. Dem. Oprescu cons.

Conform principiilor acțiunea publică se exercită de M. Public sau de părțile civile constituite, afară de derogările admise de lege, ca urmare Legea spiritului din 1930, prin nici un text n'a îndrituit pe Ministerul Finanțelor de a exercita acțiunea publică. și prin urmare nu poate uza nici de căile de atac în contra hotărârilor.

Asupra recursului declarat de Administrația Financiară Năsăud ca reprezentantă a Ministerului de Finanțe contra deciziei penale II. 1234—2—1932 a Curtii de Apel din Cluj S. II-a în baza art. 384 pct. 4 Proc. Penală.

Având în vedere că, prin declarațiunea de recurs Administrația Financiară Năsăud tinde să reformeze deciziunea achitaătoare a Curtii de Apel din Cluj și prin consecință să se aplice acuzatului o pedeapsă corecțională.

Că, față de scopul la care recurenta voeste să ajungă urmează să se examineze chestiunea de a se ști dacă Administrația Financiară Năsăud este îndreptățită să facă recurs din acest punct de vedere.

Considerând că, principiile generale care călăuzesc materia, stabilesc că acțiunea publică se exercită de Ministerul Public sau de către părțile civile constituite, afară de cazul când legile speciale ar deroga în această privință.

Considerând că din întreaga economie a legii asupra producției spiritului din anul 1930 care interesează în speță, nu rezultă de nicăiri vreo excepțiune pentru Ministerul Finanțelor sau pentru reprezentanții săi prin care ar fi îndrituiți să exercite acțiunea publică și prin consecință să poată uza și de căile de atac contra hotărârilor judecătorești.

Că, prin urmare legea specială neavând un text expres care să deroge de la principiile generale urmează să se aplice normele de drept comun, după care acțiune publică și dreptul de atac al hotărârilor judecătorești nu poate fi exercitat decât de Ministerul Public sau de părțile civile constitente.

Că, așa fiind și în speță Administrația Financiară neavând nici una din aceste calități urmează că nu putea uza de dreptul de recurs și recursul său cată a fi privit ca inadmisibil și respins ca atare.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.

Decizia No. 1551/933. Președinte: Al. Dem. Oprescu, consilier.

Medicii operatori cari au luat toate măsurile dictate de împrejurări nu sunt culpabili nici dacă bolnava a succumbat în urma operației.

DELIBERAND,

Asupra recursului declarat de Parchetul General al Curtii de Apel Cluj în contra Deciziei Curtii de Apel Cluj S. III-a No. P. III 1324—15—1932 prin care au fost achitați acuzații Dr. Alexandru Molnar și Dr. Ion Dobocan pentru crima de provocare de avort cauzătoare de moarte.

Având în vedere, motivul de casare invocat și întemeiat pe nulitatea prev. de art. 385 p. 1. pr. pen. și prin care se susține că din probele administrate rezultă că fapta acuzaților întru-nește toate elementele crimei prev. de art. 285 c. p. calificați și pedepsit conform art. 286 al. II c. p.

Având în vedere, că instantele de fond stabilesc în fapt că victima Eugenia Costa din Cugir, simțindu-se gravidă se duce pe la începutul lunii Noembrie 1929 la acuzatul Dr. Alexandru Molnar pentru consultație. Aceasta constată sarcina și opiniază pentru o intervenție chirurgicală deoarece femeia suferă de tuberculoză. La 14 Noembrie 1929 acuzatul Dr. Ioan Dobocan în calitate de medic de circumscripția eliberează victimei un certificat medical prin care se menționează existența tuberculozei, opinând pentru întreruperea sarcinei. Cu acest act. victima se duce la 15 Noembrie 1929 la medicul primar al județului Hunedoara Dr. Nicolae Rabu, care vizitând din nou pe victima, confirmă cele curinse în certificat, opinând pentru întreruperea sarcinei.

În aceeași zi, după masă victima se prezintă la acuzații cari au început operațiunea pentru întreruperea sarcinei, prin procedeul laminării.

A doua zi victima se prezintă din nou în același cabinet medical și acuzații extragând laminarea au constatat că nu au obținut dilatarea necesară. Atunci au încercat să obțină această dilatare cu ajutorul instrumentului „Hegar” dar nu reusesc decât oână la gradațiunea 9°, ceiace era tot insuficient.

I s'a introdus apoi în vagin un tampon de tifon cu scopul ca acesta imbibându-se și dilatănd gâtul mitrei să producă avortul în mod spontan.

La 17 Noembrie, de data aceasta la domiciliul victimei, are loc a treia ședință în urma celui de al treia eșec cu tamponul de tifon. De data aceasta Dr. Molnar face o nouă dilatare cu instrumentul „Hegar“, mergând până la gradațiunea 13°. Introduce în uter 2 degete și încearcă să extragă fătul. Nereușind, după o consfătuire cu acuzatul Dr. Dobocan, cu o pensă sfărâmă fătul în bucățele pe care le extrage rând pe rând. În acest timp victima având hemoragie și dureri mari, i se administrează o injecție.

După aceasta se face o pauză și lucrul se reia extragându-se placentă și bucăți de făt.

După 5 zile dela operațiune victima a încetat din viață și la autopsie s'a constatat că a mai rămas rest din embrionul zdrobit.

Considerând că din starea de fapt constată de instanțele de fond, rezultă că doctorii acuzați pentru a salva viața victimei bolnave de tuberculoză au căutat să provoace un avort și și-au luat măsurile legale în consecință, făcând toate eforturile pentru a-l duce la bun sfârșit.

Ca fapta lor nu întrunește elementele crimei prevăzute de art. 285, 286 al. II c. p. cum se pretinde prin motivul de recurs și nici măcar elementele delictului prevăzut de art. 291 c. p. și ca atare motivul de casare e nefondat și recursul urmează a se respinge ca atare.

Jurisprudențe la diverse legi

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia No. 470—933 Presed. C. Crăciunescu

Legea administrativă din 1925. Potrivit art. 34 din legea administrativă din 1925 primăriile au deplină autonomie pentru ca în codul legilor și regulamentelor în vigoare să-și fixeze bugetul potrivit veniturilor și cheltuelilor ca o consecință a acestei.

Autonomia comunei urbane este și dreptul primăriilor de a fixa prin consiliul comunal în fiecare an lefurile funcționarilor electivi. Sporurile cuvenite funcționarilor de carieră nu sunt cuvenite de drept și celor electivi. Când se poate privi indemnizația specială ca făcând parte integrală din salariu.

DELIBERAND,

Având în vedere că prin acest motiv Primăria Hațeg se plânge de eroare grosieră și violarea de lege prin aceea, că prin deciziunea Curții de Apel atacată s'a violat dispozițiunile art. 34 din legea pentru unificarea administrativă din 1925 și art. 151 din legea pentru organizarea administrațiunei locale.

Că potrivit primului aliniat, retribuțiunile primarului se vor fixa în fiecare an de către

Consiliul comunal, orice norma contrarii fiind abrogată prin art. 400 din legea administrativă.

Că în speță retribuțiunile reclamantului Ieronim Ciocan care a fost ales primar în 1927 în care calitate a funcționat și în anii 1928 și 1929, au fost fixate în fiecare an prin deciziunea Consiliului comunal, retribuțiuni care figurează în bugetele pe anii respectivi.

Că reclamantul fiind primarul comunei în acel timp și chiar dânsul prezidând ședințele Consiliului comunal, când i s'au fixat retribuțiunile, acțiunea făcută de dânsul este tardivă nefiind făcută în termen de 30 zile dela data fixării retribuțiunei pe fiecare an.

Considerând, că potrivit art. 34 din legea administrativă din 1925, bugetul fiecărei primării se fixează în fiecare an de Consiliul comunal respectiv.

Că potrivit acestui text, primăriile au o deplină autonomie pentru ca în cadrul legilor și regulamentelor în vigoare să-și fixeze bugetul potrivit veniturilor și cheltuelilor.

Că o consecință firească a acestei autonomii a comunei urbane este și dreptul primăriilor de a fixa prin Consiliul comunal în fiecare an lefurile funcționarilor electivi.

Că, dacă Consiliul comunal fixând salariul reclamantului Ieronim Ciocan s'a referit la un tip de salariu din erarhia funcționarilor de carieră, aceasta nu înseamnă că toate indemnizațiile sau sporurile pe cari le-ar primi funcționarii să i-le acorde salariului său, întrucât după cum s'a arătat, la o asemenea soluțiune se opune principiul autonomiei bugetare care guvernează finanțele comunelor urbane cu privire la fixarea salariilor funcționarilor electivi; că pentru aceleași considerațiuni, jurnalul Consiliului de Miniștri cu No. 14362 din 16 Noembrie 1921 nu mai era aplicabil în speță întrucât dispozițiile lui au fost implicit abrogate prin art. 34 din legea administrativă.

Că în ceea ce privește deciziunea acestei Inalte Curți, invocată de recurent prin care se decide că indemnizația specială face parte integrantă din salariu, această soluțiune este valabilă numai în materie de pensii și pentru cazurile în cari în mod legal, prin buget rămas definitiv, indemnizația specială a fost acordată și plătită acestor funcționari, și întrucât din această indemnizațiune s'au făcut și rețineri pentru fondul de pensiiune.

Că deci motivul de casare fiind întemeiat urmează a fi admis, iar decizia Curții casată, iar în fond, pentru considerentele cari au dus la admiterea recursului, acțiunea în contencios a reclamantului Ieronim Ciocan, urmează a fi respinsă ca nefondată.

Curtea de Apel Cluj, Secția II.

No. Fisc. II. 129/932. Pres. I. Papp președinte

Furtul poate fi trecut ca creanță dubioasă? Soluție afirmativă.

MOTIVE:

Asupra recursului declarat de contribuabil în contra deciziei Comisiunii de apel a județului Cluj, cu No. 1647 din 14 Octombrie 1931 invocând 2 motive de casare și anume reaua constituire a Comisiunii și violarea art. 32 din legea contrib. directe.

Asupra primului motiv de recurs.

Având în vedere, că potrivit disp. art. 78 al. 7, Comisiunile de apel vor putea lucra cu doi membri, nu însă fără președinte și întrucât Comisiunea a fost constituită din 2. membri între care și Președintele, acest motiv de casare este nefondat și a trebuit respins cu atât mai mult că nu s'a invocat și nu s'a dovedit că al 3-lea membru nu a fost înștiințat a se prezenta la desbatere.

Asupra motivului de casare bazat pe violarea art. 32 din lege, întrucât nu s'a admis la scădere suma de 660.000 trecut ca fond de creanțe dubioase.

Având în vedere, că Comisiunea motivează respingere scăderii sumei de mai sus, prin faptul că aceasta sumă constituie o pierdere întrucât a fost furată și deci nu poate fi considerată și trecută la fondul de creanțe dubioase.

Considerând, că dacă s'ar face dovada furtului și neincasabilitatea dela autor a acestei sume și întrucât această rezervă nu ar trece peste 3% din totalul plasamentului, constatări ce urmează a fi făcute de instanța de fond, în acest caz greșit Comisiunea nu a considerat această sumă ca o creanță dubioasă pe care contribuabilul ar avea-o contra autorului furtului și deci numai cu violarea art. 32 din lege a refuzat a face scăderea cuvenită.

Pentru aceste motive, recursul bazat pe violarea art. 32 din legea contrib. directe fiind fondat, a trebuit să fie admisă și deciziunea Comisiunii de apel casată cu trimitere.

Președinte: ss. Dr. I. Papp, Raportor: ss. Constantin Epure, Votant: ss. Dr. Ludovic Kerner, Grefier: ss. Mureșan Gheorghe.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.

Dec. No. 886 din 8 Mai 1938. Preș. Dr. C. Crăciunescu cons.

Chemarea Statului în judecată. Prin acțiunea în contencios administrativ partea trebuie să cheme în judecată Statul, reprezentat prin Ministru. Ministerialele nu au personalitatea juridică.

Având în vedere, că în speță este constant că Marin Lazăr Vlădescu din orașul Ismail, prin petițiunea înregistrată la No. 4784 din 30 August 1929, a chemat în judecată contencioasă pe Ministerul Industriei și Comerțului, Direcțiunea Generală a măsurilor și greutăților pentru a fi obligat Ministerul să-l reînregistreze în funcțiunea de verificator-sef clasa I, șef al biroului de măsuri și greutăți al Județului Ismail și să-i plătească suma de 500.000 lei, reprezentând drepturile sale de salar și daune.

Considerând, că legea pentru organizarea Ministerelor din 2 August 1929, ridică Ministerelor personalitatea juridică distinctă de a Statului, instituindu-le ca reprezentare legale ale acestuia.

Că, deci acțiunile trebuie îndreptate și exercitate împotriva Statului, prin reprezentantul său legal, Ministerul al cărui act ilegal se cere a se anula.

Că în asemenea condițiuni, în speță Ministerul de Industrie și Comerț, căruia i se atribuie actul administrativ de autoritate, a cărui anulare s'a cerut, trebuie citat în numele Statului, ca reprezentant al acestuia, iar nu direct în numele și pentru sine, întrucât, după cum s'a prevăzut mai sus, el nu va avea decât calitatea de reprezentant al Statului și nici decum personalitatea juridică care aparține numai Statului.

Că astfel fiind, cu drept cuvânt și fără a comite vre-un exces de putere sau violare de lege, Curtea de Apel a admis excepțiunea ridicată la prima instanță de către reprezentantul Ministerului pârât că rău s'a îndreptat de reclamant acțiunea în contencios împotriva Ministerului de Industrie și Comerț, care nu are personalitatea juridică să stea în instanță pentru Stat în numele Statului, — și în consecință a respins ca neîntemeiată acțiunea în contencios a recurentului.

Că dar motivul de casare fiind neîntemeiat recursul urmează a se respinge ca atare.

NOTA. Această deciziune marchează o revenire a Inaltei Curți, care până la această deciziune se pronunțase în sens opus printr'o hotărâre pronunțată sub președinția Dnui Președinte D. G. Lupu.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 1046/932 Președ. V. Sandor cons.

Legea persoanelor juridice. Lipsa procurii advocatului nu este o lipsă ce nu s'ar putea complectă ulterioară.

Tardivitatea cererii de înscriere a persoanei juridice nu este o chestiune asupra căreia instanța ar trebui să se pronunțe din oficiu. Conform art. 94 l. pers. jurid. tribunalul avea facultatea dar nu și obligațiunea de a sancționa tardivitatea cu amendă.

DELIBERAND.

Având în vedere, că în partea II-a a memoriului recurenta invoacă un motiv de procedură, care ar fi trebuit observat din oficiu susținând, că avocatul Dr. S. Câmpian nu avea procură pentru introducerea cererii de înscriere a intimătei Casina Națională din Deva, așa că hotărârea Tribunalului No. 2672—1925 este casabilă, că de altfel această hotărâre este casabilă și pentru motivul că nu este semnată de grefier.

Considerând că, deși, conform art. 100 proc. civ. ard. mandatarul este obligat să prezinte la primul său act de procedura procură în original sau în copie legalizată, pentru a fi atașată la

dosarul instanței, totuși o asemenea lipsă a procurei la primul act de procedură nu este o lipsă, care nu ar putea fi completată ulterior, deoarece art. 110 din aceeași procedură prevede categoric, că acela, care se prezintă ca mandatar nu dovedește procura sa, instanța va fixa un termen scurt pentru completarea lipsei.

Având în vedere, că în speță se constată din dosar, că lipsa procurei invocată de recurentă, a fost completată ulterior la termenul de la 25 Decembrie 1925, data pronunțării încheierii primei instanțe No. P. J. 2672—1925 și P. J. 2673—1925, când a fost prezentată și atașată la dosarul instanței (foaia 3) procura avocatului Dr. S. Câmpeanu obținută la 3 Decembrie 1925 de la intimata Casina Națională din Deva, iar în ce privește pretinsa lipsă a semnăturii grefierului, afirmațiunile recurente sunt inexacte în fapt, deoarece din dosar se constată că încheierea primei instanțe P. J. 2672—1925 este semnată de grefier.

Că așa fiind nu se poate susține, că în speță ar fi existat vre-un motiv de procedură, cum pretinde recurenta, care Curtea de Apel ar fi trebuit să-l observe din oficiu, și în consecință motivele de casare din partea II-a a memoriului sunt neîntemeiate.

Având în vedere, că în partea III-a a memoriului recurenta invoacă motive de casare, de ordine publică conform legii persoanelor juridice, susținând: 1. că nici tribunalul și nici Curtea de Apel nu s'a pronunțat asupra sancțiunii tardivității cererii de înscriere a intimatei Casina Națională din Deva, introdusă peste termenul de 6 luni prevăzut de art. 2 din legea persoanelor juridice; 2. că Curtea de Apel nu s'a pronunțat asupra lipsei actelor cerute de art. 2 din lege, și art. 98—100 din regulam. legii persoanelor juridice la introducerea cererii de înscriere a intimatei Casina Națională din Deva; 3. că aceasta cerere fiind o cerere nouă — la introducerea ei nu au fost observate art. 86, 87, și 89 din legea pers. jurid. cari sunt de ordine publică; 4. că Curtea de Apel nu a ținut seamă din oficiu de dispozițiunile Ministerului de Interne ungar și de legea XX:1901 și nu s'a pronunțat asupra violării statutelor asociației la reînființarea ei de către Adunarea generală așa că motivele de casare din memoriul anterior la exces de putere, sunt deasemenea de ordine publică.

Considerând, că în ce privește sancțiunea tardivității cererii intimatei (1) acesta nu constituie o chestiune, asupra căreia Curtea de Apel ar fi trebuit să se pronunțe din oficiu, deoarece conform art. 94 din legea pers. jur. care prevede că acei ce nu se conforma acestor obligațiuni sunt supuși unei amenzi de 500—10.000 Lei, tribunalul, apreciind putea, dar nu era obligat să sancționeze tardivitatea cererii intimatei cu amendă.

Considerând, că în ce privește lipsa actelor

cerute de lege la introducerea cererii de înscriere (2) Tribunalul găsiind că actele și datele comunicate nu sunt complete, putea să oblige partea, conform art. 100 din regulam. legii pers. jur. a se conforma dispozițiilor acestui regulament.

Considerând, că în speță se constată din dosar că Tribunalul a uzat de acest drept de a admite completarea actelor conform regulamentului și că la invitarea sa actele cari au lipsit în cauză, au fost completate, așa că în asemenea condițiuni nu se poate susține că cererea de înscriere a intimatei Casina Națională din Deva nu ar fi fost atașat nici un act.

Considerând, că în ce privește afirmațiunea recurente că cererea de înscriere a intimatei ar fi o cerere nouă (3) aceasta este fără nici o importanță pentru soluționarea procesului, deoarece din dosar se constată că intimata Casina Națională din Deva a cerut a se constata existența ei, ca continuatoare a asociației „Dévai Nemzeti Kaszino“ la 1842, iar nici de cum că ar fi cerut înscrierea ei ca persoana juridică nouă.

Considerând în fine că în ce privește violarea dispozițiilor Ministerului Interne ungar, a legii XX:1901 și a statutelor asociației la reconstituirea ei (4) acestea nu pot fi luate în seamă, deoarece prin ele recurenta încearcă să invoace motive de fond, cari au fost declarate tardive și cari nu sunt de ordine publică.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia No. 190—932, Președ. C. Crăciunescu cons.

Conform legii XXXV 1874 Notari publici se numesc de Ministerul Justiției, numai după ce se va fi luat prealabil avizul Camerei Notarilor, dar Ministrul nu este obligat a numi pe cel recomandat de Cameră.

Considerând că în sistemul legii XXXI din 1874 numirea în posturile de notari publici se face de Ministerul Justiției, pe care legea îl consideră întru cât nu dispune altfel — ca singur apreciator al meritelor solicițanților.

Că dar în cazul — ca în speță — când mai mulți solicițanți au înaintat cereri pentru a fi numiți notari publici, nu poate fi vorba de un concurs înaintea unei Comisiuni examinatoare, ci de un concurs de cereri al căror singur examinator și apreciator este Ministerul, legea punându-i acestuia îndatorirea de a nu încredința postul vacant celui dintâi petiționar, ci de a aștepta și alte cereri pentru ca din concursul a cât mai multora să poată face o mai temeinică selecțiune, — de unde rezultă pentru Minister și dreptul de a putea convoca ca noi concursuri pentru a se putea mări numărul solicițanților.

Că din cuprinsul aceleiași legi a notarilor publici în vigoare în Transilvania, mai rezultă că notarii publici se numesc de Ministerul de Justiție numai după ce se va fi luat în prealabil avizul Camerei Notarilor, că însă din nici o dispoziție a legii nu reese că Ministerul este

obligat să numească pe cel recomandat de Cameră, fiind suficient numai ca să se ia zisul aviz, care odată luat, Ministerul trebuie socotit că s'a conformat în totul prescripțiilor din art. 6 citat, avizul neavând alt caracter decât consultativ, iar nu obligator, întrucât legea nu cere un aviz conform.

Că a decide altfel, ar însemna ca dreptul sumitului de a numi pe notarii publici, s'ar reduce la o simplă formalitate de înregistrare a recomandării Camerei Notarilor publici, ceiace însă este cu totul inadmisibil în drept, pentru că în acest mod s'ar da o hotărâre vădit dispozițiilor textului art. 6 din legea sus citată.

Că astfel fiind și întrucât în speță este necontestat că după publicarea celui de al doilea concurs Ministerul Justiției a luat avizul cerut de art. 6 din zisa lege dela Baroul Notarilor Publici pentru numirea de notar public, Curtea a făcut o justă interpretare a articolelor pretinse violate, așa că motivul II de Casare este nefondat.

Că nu se poate imputa Curței că a săvârșit vre-o omisiune esențială, întrucât Curtea discută în speță că avizul e consultativ, și că nimeni nu poate împiedeca pe Minister să deschidă un alt concurs, și că deci prin instituirea noului concurs, nu sunt lezate drepturile nimănui dintre acei petiționari cari și-au depus cererile la primul concurs, deoarece prin aceea depunere nu câștiga drepturi pe cari să le poate valorifica pe calea acțiunii în contencios administrativ.

Că dar și motivul I de casare este nefondat așa că recursul urmează a se respinge ca atare.

RECENZII

Canoanele. Text și interpretare de P. DRON, Tipografia Cărților Bisericești, 1932.

Intrucât, Comisia înstituită ca să dea o colecție a canoanelor Bisericii Ortodoxe, însoțite de comentarii, nu și-a împlinit misiunea, P. Dron, cu sprijinul material al P. S. Visarion Puiu, s'a decis să dea la vileag propria sa lucrare. Sub titlul *Canoanele. Text și interpretare*, de sub teacurile Tipografiei Cărților Bisericești, în 1932 a eșit întâiul volum al lucrării. Conține textul Canoanelor Apostolice. Autorul — publicist — scrie clar și citeț. Se dovedește bine documentat și face o judicioasă critică a textului, o critică științifică putem chiar zice. La numărătoarea canoanelor, se ține de Sintagmă. Am fi preferat să se ia după Pidalion. Fiindcă este edițiunea oficială, dacă nu chiar oficială a Bisericii Ortodoxe. Mai ales, am fi dorit ca în comentarea canoanelor, să se fi ținut mai mult de ce poruncește logica și interpretarea lor juridică, decât de anumite prejudecăți. În general, autorul caută să fie obiectiv și isbutește destul de des. Dacă nu reușește întotdeauna a se menține în obiectivitatea la care aspiră, vină lui este atât a autorului, cât a împrejurărilor. Sunt încă de cei ce cred, că Istoria și Dreptul pot fi mănuiate nu atât spre a face cunoscut întregul adevăr, cât spre a susține anumite concepțiuni. O să vie

odată ceasul, ca o astfel de istorie și de jurisprudență, sa nu mai fie cu puțință. Până atunci să relevăm ce ni se pare că nu e tocmai exact, în comentariile de P. Dron.

Interpretând c. 1., spune că acest canon ar fi fost abrogat. „Evident... acest canon nu mai are valoarea actuală, întrucât nu de doi sau de trei, ci negreșit trei episcopi trebuie să hirotonească un episcop”, scrie. Dar pe aceeași pagină (23) câteva rânduri mai jos, citim: „Valabilitatea acestui canon rămâne încă în picioare în cazuri identice”.

Trecând la c. 2. se ocupă de ipodiamia. Spune că la început și acestea, în Orient, erau hirotoniți ca și diaconii, pe când în Occident, la Roma, „se pare” că nu erau decât hirotesiti. (pag. 26). Sigur este însă un lucru: la Roma, până în ziua de azi, ipodiamii sunt hirotoniți, căci Apusenii socotesc ipodiamia între ordinele majore, pe când Răsăritenii o pun între cele minore. Adevărul pare a fi că, cel puțin la început, pretutindeni ipodiamia era mai apropiată de preoție, de cât de clernicatul inferior. Dovadă e. 26, care, după autor sună astfel: „Dintre cei intrați în cler neînșurați și vor să se căsătorească, au învoire numai citeții și cântăreții”. De-aceia, autorul adaugă (pag. 82): „rezultă... că ipodiamii... au fost hirotoniți”. Nouă ni se pare și mai neîndoișos că, întrucât numai cântăreții și citeții au voie a se căsători clerici fiind, cel hirotosit sau hirotonit ipodiamon nu se mai poate cununa. În consecință, mai canonic procedează Ortodoxii-Uniți, cari nu îngăduie căsătorie ipodiamonilor, decât cei Neuniți, cari o permit.

Foarte judicios și corect comentează c. 5 când proclamă: un lucru care rezultă precis și care trece ca un fier roșu prin toate canoanele, este acela că nimeni nu se poate căsători după hirotonire.

Nu ni se pare exact că, dacă în Apus celibatul clerului a fost generalizat, lucrul ar fi provenind din „tendința de a realiza o teocrație universală”. (pag. 36). Chiar autorul, în pagina precedentă, recunoaște că, „pe măsură ce Biserica înaintea în timp și și mărește turma... ea tinde să lege pe slujtorii ei de altar și de problemele idealurilor proprii bisericești”. Noi adăugăm că acest adevăr l-au înțeles cei dintâii Răsăritenii. În Orient, celibatul episcopilor s'a realizat încă din secolul V, pe când în Occident au existat episcopi căsătoriți până în secolul XI. Dacă totuși, în Răsărit, preoția, a rămas îngăduită celor căsătoriți, ba s'a ajuns chiar în unele țări de a fi impusă celor ce nu erau călugări, pricina trebuie căutată în tendința călugărilor de a monopoliza episcopiiile. Această parte a problemei, scapă autorului.

Fiind vorba de serbarea Paștelor, autorul comentând canonul 7 zice: „hotărând a nu serba Paștele cu Iudeii, nu însemnează că trebuie negreșit, să treacă Paștele lor, ci că trebuie a nu urma greșala lor calendaristică”. (pag. 48). Cu drept cuvânt adaugă (pag. 54), că nu se cade a face ca Paștele Creștinilor să atârne de cel al Iudeilor, căci „pe noi ne interesează momentul astronomic.” Dar atunci de ce să facem vină lui Grigore XIII, fiindcă, „n'a socotit necesar să înlăture coincidența cu Paștele Evreilor?” (pag. 51).

(Va urma)

Situația sumară

Banca Națională
a României
1934

ACTIV

		17 Martie	10 Martie
Stoc:			
Aur	in țară	6.768.431,219	
	in străinătate	3.222.457,395	
Devize			
	Stoc total		
Alte devize		10.135.228,864	10.129.929,572
Monetă divizionară		4.377,577	4.615,029
Portofoliu comercial		259.136,310	240.776,649
Avansuri pe titluri și metale prețioase:		8.321.603,988	8.520.572,263
Simple:			
In cont curent		222.833,100	
Datoria Statului		326.891,439	549.724,539
Avansuri temporare Tezaurului			3.681.087,283
Titluri și participațiuni:		2.000.000,000	2.000.000,000
Titlurile capitalului social		186.011,086	
fondului de rezervă		70.058,128	
rezervelor pentru imobile și mobilier		164.285,880	
Participație la capitalul Băncii Reglem. Internaționale		80.645,161	
Creditului Industrial (Capital subscris lei			
150,000,000)		74.250,000	575.253,255
Titlurile Fondurilor de pensii și asistență pentru personal			114.527,351
Imobile			563.432,567
Mobilier și mașini de imprimerie			127.118,707
Cheltuieli de administrație			102.216,200
Activ corespunzător unor angajamente pe termen			96.796,875
Conturi diverse			4.384.734,890
Portofoliu agricol			3.128.116,243
Provizuni speciale de devize			2.310.345,716
Aur la Moscova			
			36.353.759,365
			36.343.919,595
10 Martie			
3.853.704,385	Efecte și avansuri gerate de Bancă pentru Stat	3.852.487,135	
550.286,707	Disponibilul Direcției Generale a Drumurilor la Societatea Anonimă Svede, Luxemburg	536.974,353	
PASIV			
Capital social			600.000,000
Fond de rezervă			475.325,361
Rezerve pentru imobile și mobilier			499.749,784
Fonduri de pensii și asistență pentru personal			148.410,078
Angajamente la vedere:			
Bilete de Bancă în circulație			20.826.843,375
			20.921.541,625
10 Martie	Conturi curente și depozite la vedere:		
435.157,651	a) Ministerul Finanțelor	382.496,339	
517.803,550	b) Serviciile publice, Casa Autonomă	556.920,486	
466.707,430	c) Imprumut 7% 1929	464.001,778	
593.267,644	d) Imprumut 7 1/2% 1931	592.543,945	
3.656,651,667	e) Conturi curente	3.710.977,547	
1.846.841,475	f) Alte exhibiții la vedere	1.803.488,502	
			7.516.428,597
			7.516.429,417
Angajamente la termen			3.906.725,128
Dobânzi și beneficii diverse			88.756,103
Conturile diverse			2.291.520,939
			2.264.163,451
			36.353.759,365
			36.343.919,595
10 Martie			
3.853.704,385	Ministerul Finanțelor, ct. efecte și avansuri gerate de Bancă	3.852.487,135	
550.286,707	Direcția Generală a Drumurilor ct. lei la Societatea Anonimă Svede, Luxemburg	536.974,353	
	Totalul angajamentelor la vedere		28.343.271,972
	Raportul între stocul de aur și angajamente		35,25%
	Raportul între stocul total și angajamente		35,76%
			28.427.971,042
			35,10%
			35,62%

Taxa: { Scont 6%
Dobândă 7%